

vacím, nemohlo by to obžalované ospravedlniti, poněvadž by zřízení telefonu nespadlo pod výjimky zákonem v §u 3. odst. stanovené (§ 1 čís. 2 zákona). Nepotřebujíť podle tohoto ustanovení koncese kromě dalšího zde v úvahu přicházejícího případu jen drátové telegrafy uvnitř budov. Zde však šlo o zavedení telefonu mimo budovu, což vyžadovalo již povolení ministerstva pošt a telegrafů. Že by linka, na níž zřízený telefon ve škole byl připojen, byla jalovou čili linkou nenalézající se v provozu, rozsudek nezjišťuje a není proto stížnost oprávněna s předpokladem tím počítati. Nehledě k tomu dostačí, jak ze spisů vychází, že zde byla možnost spojení telefonu K. K. s různými linkami a že obžalovaný K. K. po patřičném zapojení měl možnost naslouchati nerušeně služebním i soukromým rozhovorům.

Nedůvodnou je též námitka stížnosti, že obžalovaným scházel úmysl zasáhnouti do státního regálu telegrafního; takového úmyslu se ke skutkové podstatě §u 18 čís. 1 citovaného zákona nevyžaduje, ale stačí vědomé jednání proti zákazu zákona, kteréhožto vědomí obžalovaných dochází ve zjištěném ději plného opodstatnění.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. září 1925 čj. Zm I 409/25-4.

Zásada druhé věty §u 134 tr. z. platí i pro zločin podle §u 152 tr. z. Stačí, aby pachatel vyvolal jedinou z několika podmínek trestného výsledku.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v T., jímž byl obžalovaný J. P. podle §u 259 odst. 3 tr. ř. sprostěn obžaloby pro zločin těžkého ublížení na těle podle §u 152 tr. z., napadený rozsudek zrušil a obžalovaného J. P. uznal vinným, že proti V. W., ne sice v tom úmyslu, aby ho usmrtil, ale přece v jiném úmyslu nepřátelském, takovým způsobem jednal, že tomuto z toho vzešlo těžké ublížení na těle, a že se tím dopustil zločinu těžkého ublížení na těle podle §u 152 tr. z., v podstatě z těchto důvodů:

Soud nalézací zjistil, že těžké poškození na těle utrpěl poškozený při odvrácení útoku, jež podnikl naň obžalovaný v úmyslu nepřátelském, tím, že byl obžalovaným, zamoťavším se náhodou do židle a následkem toho upadnuvším, k zemi stržen. Tento pád označuje rozsudek za zcela nahodilý, stržení poškozeného při tom za obžalovaným nezamýšlené a proto obžalovaného za prosta odpovědnosti za těžký následek

nastalý stržením a to ve směru nejen Šu 152, nýbrž i Šu 335 tr. z. V tomto případě, kde zjištěn jest na straně obžalovaného v nepřátelském úmyslu podniknutý útok na poškozeného, právem označuje však zmateční stížnost za pochybené i vyloučení odpovědnosti podle Šu 152 tr. z. protože nebylo dbáno předpisu druhé věty Šu 134 tr. z., stanovící zásadu platnou i pro obor Šu 152 násl. trestního zákona. V důsledku tohoto ustanovení, které praví, že i když výsledek činu nastal pouze pro nahodilé okolnosti, za nichž čin byl spáchán, aneb jen z příčin vedlejších, náhodou k tomu přistoupivších, byly-li tyto způsobeny činem samým, nutno i pachatele těžkého poškození na těle činiti odpovědným za všechny z jeho jednání vzechávající, třeba jen nahodilé výsledky.

Každý výsledek předpokládá spolupůsobení jistého počtu okolností, nebo sil, z nichž každá představuje podmínku výsledku. Celek všech podmínek tvoří příčinu; v příčinné spojitosti s výsledkem je každá jednotlivá podmínka.

K přičtení trestného výsledku se nevyžaduje, by výsledek nastal výhradně z konání neb opomenutí pachatele; dostačí, vyvolal-li tento jedinou z několika podmínek trestného výsledku.

K trestnosti činu obžalovaného stačí tudíž již okolnost soudem první stolice za zjištěnou vzatá, že obžalovaný skočil po V. W., chytil ho rukou za klopy kabátu, který roztrhl, a pak se dostal s V. W. do křížku, při čemž se V. W. jen bránil, tedy že obžalovaný zjevně sám vyvolal tahanici, jejímž výsledkem bylo ono těžké zranění V. W. Bez této tahanice by bylo k zranění V. W. nedošlo, jest zde tudíž příčinná souvislost úplně jasná.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 12. září 1925 čj. Zm. I 318/25-4.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. jur. Otakar Sommer: **Reforma právnických studií.** Knihovna právnické fakulty university Komenského v Bratislavě. Svazek 13. V Bratislavě 1925. Str. 75. — 25°. Cena 18 Kč.

Práce Sommerova o časové otázce reformy právnických studií byla chystána jako příspěvek k druhému právnickému sjezdu v Brně a odložena proto, aby autor mohl v ní zpracovati zkušenosti cesty do Italie. Podává nejprve přehled dosavadní